

И отново
 Духъ на радостъ
 Надъ вселената витай,—
 Съ бодра пѣсенъ
 Въ смѣхъ унесенъ
 Новий день прѣдъ менъ сияй.

Златна утринъ
 Надъ полята
 Пръсна бѣли свѣтлини,—
 Въ тишината
 Надъ земята
 Свѣтла радостъ прозвѣни.

В. Ив. Неновъ

КОЛЕДА

День на радостъ, на мили спомени,—на безгранична
 тжга...

Че въ тоя день сияй единъ образъ, най-милиятъ, който
 новѣкъ има тукъ на земята,

—Светиятъ образъ на майката.

Той ни прибираще въ топлата стая на нашия домъ, дѣ-
 то душата се разтапя въ най-кратко примирение, сърцето—
 въ безкрайно любвеобилие.

Ние сияемъ: Христосъ се е родилъ—най-милото дѣто на
 свѣта. Кого то не е възравало, чий погледъ то не е озарявало,
 чий сърдца не е стопляло чия душа не възтрогвало, прѣвъз-
 насяло—дѣтето на Божиата Майка, родено тамъ нѣкадѣ въ
 ясла?—

Студътъ и тогава, може би, е шибалъ немилостиво гдѣ
 кого завари; и тогава, може би, кристалитѣ на скрѣжъта сж
 обкичвали влакно и сламка,—ала каква топлина се е разляла
 прѣзъ онзи день въ сърцата на хората, какво сияние е оза-
 рило и послѣдната людска хижа, какво Слънце е трепнало
 надъ цѣлия божи свѣтъ!...

Неотразима Вѣра, наистина, е заживѣла у всички, че
 вече нѣма да има нещастенъ човѣкъ подъ небето: